

Sætning var uklar. I Februar Maaned i Fjor læste jeg den samme Sætning op og gjorde gældende og beviste, at den var uklar. Men den Gang, hvor vi meget godt kunde have rettet den, blev jeg afspist med en Erklæring fra Ministeren om, at jeg vistnok var Professor i Skolastik, og dermed følte vistnok alle sig tilfredsstillende og mente, at saa var Loven derved bleven klarere affattet. Derfor var det med en vis Tilfredsstillelse, at jeg hørte, at Ministeren nu finder, at Loven er uklart affattet.

Den Tale, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) i Gaar holdt om denne Sag, bragte, forekom det mig, ikke større Klarhed til Veje, snarere kom der en større Taagethed over det hele. Det ærede Medlem talte med nogen Ret — den, man om dette Emne altid kan faa — om, at naar Faren er der, vil man naturligvis have denne Fare afhjulpen, men naar saa Faren er drevet over, komme de kloge Hoveder frem og kritisere, hvad der er gjort. Jeg kom uvilkaarlig til at mindes, at i 1898, da der var Fare for, at der kunde komme en Krig mellem Stormagterne, som kunde naa vore Kyster, traf Minister Hørring nogle midlertidige Forsvarsforanstaltninger; han foretog Udbedringer til $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — jeg husker ikke Summen nøje —, som vilde være ganske nødvendige, hvis denne Fare naaede vore Kyster, men nu var det til Held for vort Land, men til Uheld for Hørring, saa, at Faren drev over, og hvad skete saa, da vi i Efteraaret kom herind? Saa kom de kloge Hoveder med deres Kritik over det skete. Faren var jo drevet over — saadan vil det vel næsten, altid gaa —, og jeg erindrer ikke, at der under den da stedfindende Forhandling var nogen af det nu regerende Parti, som ironiserede over disse kloge Hoveder.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst en Række Udtalelser om, hvorvidt det, vi her behandle, kan kaldes et Provisorium. Men de Bemærkninger, det ærede Medlem herom fremsatte, forekom mig ikke at være nødvendige. Et Provisorium er i og for sig ikke nogen utilladelig Ting; i Grundloven er der anvist, naar provisoriske Love kunne benyttes, men det, der selvfølgelig menes, naar det korte Ord „Provisorium“ bruges, er, at der er sket en Krænkelse af Bevillingsmyndigheden, af Bevillingsmagten. Og Spørgsmaalet er da: Er det en Krænkelse af Bevillingsmagten, naar en Minister gaar hen, endog medens Rigs-

dagen sidder, og disponerer saaledes, at Staten kan komme til at undgælde $\frac{3}{4}$ eller 1 Million Kr. eller mulig mere? Det forekommer mig, at navnlig det Parti, som Aartier igennem har holdt paa Bevillingsmyndighedens Ukrænkelighed, maa føle sig noget angrebet i dette Tilfælde. Denne Bevillingsmyndighed er endog for nogle af de Herrer saa hellig, at for faa Aar siden, da der blev vedtaget en Anmærkning paa Finansloven paa Krigsministeriets Budget, kunde den nuværende Konseilspræsident ikke paa nogen Maade gaa med dertil — det var indenfor det Budget, han selv i Øjeblikket administrerer —, fordi det var en Krænkelse af Bevillingsmyndigheden, hvad jeg ganske vist ikke kan se, idet det er Rigsdagen selv, der vedtager en saadan Anmærkning; i saa Henseende var jeg enig med den daværende Forsvarsminister. Men naar Bevillingsmagten er saa hellig, kan jeg ikke forstaa, at man ikke kan indse, at det, der her er sket, i høj Grad er en Krænkelse af Bevillingsmyndigheden, saa meget mere, som de Forudsætninger, der forelaa, da Bankgarantiloven blev vedtagen, ikke ere de samme som de, der have motiveret, at man er gaaet til en Udvidelse af Bankgarantien. For det første troede Vilhelm Lassen, at det kun var en Bankkrise, som han kaldte det. Der var nu ikke mange Mennesker, tror jeg, som den Gang nærede den samme Opfattelse, at Begivenhederne kunde indskrænkes til en Bankkrise. Dernæst gik man den Gang ud fra, at de to Banker, som omhandlede i Lovforslaget, var solvente; man gik ud fra, at Garantien var rent nominel, at den ikke vilde blive effektiv, og naar det alligevel var nødvendigt at gaa dertil, var det, fordi der var en Masse Foretagender, som, naar de blot fik en Stiver i Øjeblikket, kunde vinde den fornødne Tid til at opnaa den Hærdning, som de trængte til, for at de kunde staa alene.

Altsaa, navnlig Vilhelm Lassen selv og mange andre med ham troede, at Staten i Virkeligheden ikke vilde komme til at anvende synderligt til denne Garanti. Men helt anderledes stiller det sig i det Øjeblik, disse 3 Pengeinstitutter kom ind under Bankgarantien, thi da var man sikker paa, at der ikke var Tale om en begrænset Bankkrise, man var sikker paa, at disse Banker var stillede saaledes, at Staten vilde lide store Tab. Men saa kan man heller ikke afvise Fordringen om, at denne Sag skulde have været bragt frem for Lovgivningsmagten, som det er gjort ved Hjælp af den Paastand, at det var daarligt